

เทศน์อบรมพระสงฆ์และฆราวาส
 เนื่องในโอกาสท่านพระอาจารย์แบน ธนากโร
 และคณะศิษย์มากราบนมัสการหลวงตา
 เมื่อปลายวันที่ ๑๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ไม่เคยลืมบุญลืมนคุณของวัดดอยธรรมเจดีย์

วันนี้เป็นวันมหามงคล บรรดาพระเจ้าพระสงฆ์มีพระอาจารย์แบนเป็นหัวหน้า ประชาชนทั้งหลายก็มา ทราบว่าหลายจังหวัดได้มาที่นี่ นับว่าเป็นมงคลของเราเป็นอย่างมาก จิตใจที่จะเป็นมงคลแก่ตัวเองมีน้อยมาก ที่จะเป็นอัมมงคลทำลายตัวเองมีมาก ที่จะเป็นมงคลแก่ตนมีน้อย วันนี้ท่านทั้งหลายได้มาทุกทิศทุกทางจิตเป็นมงคลมาตั้งแต่เริ่มแรกที่คิดเรื่องเกี่ยวกับการกรฐิน การกรฐินนี้มีมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาล เป็นวันที่รวมของประชาชนทั้งหลาย ผู้มีความรักใคร่ใกล้ชิดต่ออรรถต่อธรรมต่อพุทธศาสนา นับว่าเป็นมงคลอย่างยิ่งแล้ววันนี้

พระท่านก็นำหน้ามาโดยลำดับ ทางวัดก็มีหลวงตาเป็นหัวหน้ามา ท่านทั้งหลาย ได้มาสละสิ่งของทุกอย่าง เริ่มแรกจากเจตนาที่แรกที่ได้รับทราบข่าวบุญข่าวกุศล จิตใจก็ประหวัดกับบุญกับกุศลกับบอรรถกับธรรมเรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ นับว่าจิตใจของเราเป็นมงคลทั่วหน้ากัน การคิดทางด้านจิตใจเป็นมงคลได้แก่อรรถแก่ธรรมนี้คิดได้ยาก แม้แต่ไล่เข้าทางจกรมบางที่ก็เกลไถลออกนอกทางจกรม ไส้เข้าทางจกรม มันเตลิดออกนอกนุ่น มันไม่ได้ไปทางจกรม ถ้าเกี่ยวกับเรื่องหมอนไม่ต้องไล่ มันวิ่งใส่กันปั๊บเลย มองไปที่ไหนก้มหน้าก้มตาดูนั้นดูนี้ ดูอะไรละ โอ้..หมอนขาด ดูหมอน เย็บหมอนใหม่ ครั้นเข้ามาข้างหลังก็ดูเสื้อ เสื้อขาด มีแต่กินกับนอนใช้ไม่ได้นะ

ให้ระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ อันนี้เป็นธรรมที่เลิศเลอที่สุดแล้วในโลกนี้ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอด ผู้เป็นเจ้าของศาสนานั้นคือศาสดาองค์เอกของเรา ได้พยายามสั่งสมบำเพ็ญมากกว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาไม่ทราบวาก็กัปกัลป์ พอสำเร็จเป็นศาสดาองค์เอกขึ้นมาแล้วกลับท้อพระทัย ไม่อยากสั่งสอนสัตว์โลกเลย เพราะความลำบากลำบากที่ทรงบำเพ็ญมานั้นพรรณานับไม่ได้เลย น้ำหนักแห่งความลำบากลำบากนั้นมันเลยหนักมากกว่าการที่จะแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกเสียอีก เพราะหนักมาก เลยท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลกต่อไป นี่คือความลำบากของพระพุทธเจ้า

ตรัสรู้มาแล้วก็ลำบากในการที่จะสอนสัตว์ เพราะการสอนสัตว์นี้มันสอนยากมาก แม้แต่พระองค์เองที่จะได้มาเป็นศาสดาสอนโลกก็ยากแสนยาก จึงได้ปรากฏมาเป็นศาสดา เป็นพุทธศาสนา เรียกว่าธรรมสอนโลก พวกเราทั้งหลายเกิดมาในท่ามกลางแห่งพุทธศาสนาซึ่งเป็นสถานที่เลิศเลอแห่งธรรมสถิตอยู่แล้ว วันนี้จึงไม่เสียท่าเสียทาง

เสียเวล่ำเวลา อุตสาหัพยายามมาตั้งแต่ได้ทราบข่าวว่าวันนี้จะมีทอดกฐินทางนั้นทางนี้ แล้วมีครูบาอาจารย์องค์นั้นองค์นี้จะนำไปบำเพ็ญกองการกุศล ก็ยิ้มแย้มแจ่มใส พวกกัน มาด้วยความเต็มอกเต็มใจ จิตประหวัดอยู่กับบรรดากับธรรม ประหวัดอยู่กับกองการ กุศลอยู่ตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้

มาถึงแล้วขึ้นเวทีฟังบรรดฟังธรรม อย่าให้กิเลสมันลากไปนะ มาถึงวัดแล้วก็ คิดถึงบ้านถึงเรือน คิดถึงพ่อบ้านแม่บ้าน ครั้นกลับไปแล้วไปทะเลาะกันนี้ใช้ไม่ได้นะ เรามาถึงนี่เราเป็นที่ปิติยินดี ครูบาอาจารย์เราก็ได้เห็นหลายท่านหลายองค์เต็มไปหมด หัวหน้าที่คือหลวงตาบัวอยู่ที่นี้ ก่อนที่จะได้นำธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้เรียกว่าเรา รอดตายนะ พูดให้ฟังชัดๆ เสียในชาตินี้ภพนี้จะเป็นภพสุดท้าย เป็นภพล้างสมมุติใน การเวียนว่ายตายเกิดของเราไปโดยสิ้นเชิงในชาติเดียวกันนี้ เปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

ทั้งนี้เพราะการตะเกียกตะกายบำเพ็ญมายากแสนยากที่เดียว ลำบากลำบากแสน ทนที่จะได้มา เดินจงกรมก็ไม่ได้ โชชัดโชเซ กิเลสมันลากออกจากทางจงกรมละซี มัน ไม่ให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติคุณงามความดีอะไร อันนี้เราพร้อมแล้วทุกคน ได้มาฟัง บรรดฟังธรรม มีจิตปัจจัยไทยทานมากน้อยก็ได้มาเสียสละ การที่ได้สมบัติเงินทองมา นั้นไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย หามาแทบล้มแทบตายทุกคนๆ กว่าจะได้มาเสียสละสมบัติอันมี ค่าที่หวงแหนที่สุด ต่างคนต่างได้อุตสาหัพยายามบิ่กบิ้นแย่งความตระหนี่ถี่เหนียว ออกมาสร้างเป็นบุญเป็นกุศลเป็นคุณมหาคุณ เพื่อจะนำเราออกจากกองมูตรกองคูด กองกิเลสตัณหา กองพินกองไฟ ให้หลุดพ้นไปโดยลำดับก็เพราะอำนาจแห่งบุญแห่ง กุศลนี้ นี่เราทำได้ทำสมาธิเราแล้ววันนี้ พอใจ หลวงตาก็ขออนุโมทนาไปกับพี่น้องทั้งหลาย

ก่อนที่จะได้มาสอนโลกนี้หลวงตาก็รอดตายเหมือนกันไม่ใช่ธรรมดา เอาจนจะ เป็นจะตายจริง ๆ ไม่ได้นี้กว่าจะได้มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนโลกอย่างขณะนี้เลย เพราะ ความยากความลำบากในการบำเพ็ญเพียรหมากิเลสตัวซีเกียจซีคร้าน ท้อแท้อ่อนแอไม่ เอาไหนนั่นละลงได้ ก็ขยับความเพียรเข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ นี่เราออก บวชตั้งแต่อายุได้ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ บวชวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ มาถึงบัดนี้เป็น ๗๐ กว่าปี

ตะเกียกตะกายมาอย่างนี้ละ ล้มลุกคลุกคลานก็ทนเอาๆ เรียนหนังสือก็ทำน เหมือนเราเราเหมือนท่าน ไม่ได้ว่ายากว่าลำบากอะไรนัก แต่ออกทางด้านภวานานี้ สำคัญมากที่เดียว ขนาดล้มลุกคลุกคลาน หนักมากจริง ๆ คือกิเลสไม่ยอมตัว การศึกษา เล่าเรียนธรรมดาไม่เห็นยุ่งเห็นยากอะไร ยังไม่ได้ออกจากตาข่ายของมัน ที่นี้พอหยุด จากการเรียนแล้วที่นี้จะขึ้นเวทีพึดกับกิเลส ตอนนี้นะตอนหนักมากที่สุดเลย หนักมากที่สุด ตรงนี้ละ อุตสาหัพยายามบิ่กบิ้นมา

ตั้งแต่ออกปฏิบัติเป็นเวลา ๙ ปี เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี พอหยุดจากการเรียนแล้วก็โดดเข้าหาหลวงปู่ฉันเรา พอเข้าไปถึงท่านก็แผดอย่างเต็มหัวใจของท่านนั้นแหละ เราก็ไปอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มหัวใจของเราที่มุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรมของท่าน เวลาไปท่านก็แผดเอาอย่างเต็มเหนี่ยว สมใจของเราที่มีความมุ่งมั่นต่อท่านเต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนกัน

ตั้งแต่บัดนั้นมาพอได้ฟังอรรถฟังธรรมของครูบาอาจารย์ คือท่านอาจารย์มั่น เป็นต้นแล้วกลับมาที่พักจึงถามตัวเองเลย เป็นอย่างไรวันนี้สมใจไหม มาหาท่านก็มาด้วยความมุ่งมั่นเต็มหัวใจ ฟังแล้วก็บอรรถธรรมของท่านก็สมใจหาที่ต้องติไม่ได้ ที่มีข้อขัดข้องอยู่คือเราจะปฏิบัติอย่างไรตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ธรรมก็ถึงใจ ธรรมะของท่านที่แสดงออกมาก็สมใจๆ ถึงใจทุกอย่าง ทีนี้เราจะเป็นอย่างไ ฟังธรรมของท่านนี้ถึงใจตลอดเลยจนกระทั่งจบธรรม

ออกมาจากกุฏิศาลาเล็กของท่านแล้วไปที่พักของเจ้าของ ไปก็ตั้งปัญหาถามเจ้าของ ฟังธรรมะของท่านอย่างสมใจกับเจตนาที่มุ่งมั่นต่อท่าน เป็นองค์ฝากเป็นฝากตาย เมื่อมาถึงท่านเทศน์แล้วเป็นอย่างไ ทางนี้บอกว่าถึงใจ แล้วเราจะปฏิบัติอย่างไร ต่อนี้ไป เราชินใจได้เลยในหัวใจมันเด็ดมากนะ เพราะฟังธรรมท่านแล้วเวลาตอบออกมา นี้เอาตายเท่านั้นละ

ทางธรรมท่านไม่มีที่ต้องติแล้ว หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านทุ่มมาให้เราหมด แล้วเราฟังถึงใจเราถึงใจท่านหรือเปล่า ท่านเมตตาเต็มที่แล้วไม่สงสัย แต่สำหรับเราเป็นอย่างไร ทางนี้ก็ตอบกันขึ้นมาทันทีเลยว่าต้องตายเท่านั้น ไม่ตายจะให้กิเลสพังลงจากหัวใจไม่มีอะไรเหลือเลยภายในใจนี้ อย่างอื่นไม่มีทางออก มีทางออกอย่างเดียวตั้งแต่กิเลสต้องหงายม้วนเสียเราถึงจะลงจากเวที ถ้ากิเลสมันเก่งกว่าเราก้ให้มันอยู่บนเวที เราสู้กิเลสไม่ได้ให้ตกเวทีเลย เอากันตั้งแต่บัดนั้นมา

นั่นละการปฏิบัติ จึงเอาจริงเอาจังมากทีเดียว เพราะนิสัยนี้เป็นนิสัยจริงจังมาก ไม่ใช่เหลวๆ แหะๆ ถ้าเวลาเล่นเล่นกับหมาก็ได้ แต่เวลามาเอาจริงเอาจังกับผู้กับคน นี้ต้องหนักแน่นทีเดียว การแนะนำสั่งสอนก็หนักแน่น จากนั้นมาแล้วก็ออกละที่นี้ ออกปฏิบัติ ฟังธรรมะท่านอย่างถึงใจแล้วก็ออกปฏิบัติคนเดียวเท่านั้น ไม่เอาใครไปเป็นหมู่ เป็นเพื่อนเลย ไปที่ไหนเดินจากบ้านนี้ไปบ้านนั้นๆ มีแต่เดินจงกรมภาวนาไปตลอดทาง ไม่เอาใครไปด้วยมันเป็นน้ำไหลบ่า มีองค์หนึ่งสององค์ก็ไหลบ่าไป ถ้าสามองค์สี่องค์ไม่เป็นที่ ต้องไปคนเดียว

เอา เป็นอย่างไรก็เป็นกัน ชัดกันเลยละเรา บอกว่าใครดีให้อยู่ ใครไม่ดีให้พังลงเวที ตั้งแต่ขณะฟังธรรมหลวงปู่ฉันแล้วออกปฏิบัติคนเดียวเท่านั้นไม่เอาใครไปด้วย

ท่านก็เสริมด้วยนะ ท่านถามว่าจะไปทางไหน อนุญาตให้ไปแล้ว ทางนี้คิดว่าจะไปทางนั้นๆ เอ้อ ดี ทางนี้ผมไปแล้วดี ให้ไปนะ แล้วก็ย้อนมาถามแล้วจะไปกึ่งองค์ ไปองค์เดียว บอกไปองค์เดียว ขึ้นทันทีเลย เอา ท่านมหาให้ไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ให้ไปองค์เดียว

ตั้งแต่นั้นมาละออกปฏิบัติจึงออกคนเดียวๆ เดินจงกรมไป ไปหมู่บ้านโคป่า ไทเขาลูกใดก็มีแต่เดินจงกรมจนกระทั่งถึงที่พัก ไม่ให้เปลว ตั้งความพากความเพียร เอาอย่างเต็มเหนี่ยวๆ ตลอดมาเลย ความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดไม่ให้อ่อนได้ละ เอากันเต็มเหนี่ยว อันนี้ก็ฟาดอยู่ถึง ๙ ปี ตั้งแต่ออกจากหลวงปู่มันไปแล้วฟาดอยู่ถึง ๙ ปี ฟัดกับกิเลส เอา..กิเลสดีให้กิเลสอยู่บนเวที ถ้าเราไม่ดีให้ตกเวทีไปเลย ให้กิเลส กุสลา หาตัวเราตัวมันเองๆ นั้น ชัดกันตลอดเป็นเวลา ๙ ปี เอาอย่างถึงพริกถึงขิงไม่มีถอย ฟาดถึง ๙ ปี

ขอสรุปความลงเลย ที่ก้าวผ่านไปเรียบร้อยแล้ว กิเลสพังทลายลงจากหัวใจสว่างจ้าขึ้นมา หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เราไม่ได้ลืมนะ วัดดอยธรรมเจดีย์เป็นวัดที่ฝังลึกในหัวใจเรามากทีเดียว ไปได้ของแปลกประหลาดอัศจรรย์ที่โรมักจะได้อยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์จนสะดุดใจตลอด พอไปถึงปีบสถานที่เรากับธรรมเจดีย์กันเจอที่ตรงไหนๆ มันจะวังถึงกันทันทีๆ พอไปถึงจะขึ้นบนเขาเลย.แต่ก่อนมันยังหนุ่มน้อยครั้งต่อมามันไปไม่ไหวก็เลยอยู่ที่ศาลาข้างล่าง ขึ้นข้างบนไม่ได้

นี่ละเอาขนาดนั้นละ เอาจริงเอาจัง เอาเต็มเม็ดเต็มหน่วย แล้วบทสุดท้ายที่จะคว้าวัจฉิตวัฏจักร ความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงการเกิดการตายทับถมกันนี้ มายุติในวัดดอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มพอดี หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เราไม่ได้ลืมนักกีสักกึ้นะ ไปฟ้าดินถล่มที่นั่นละ ฟ้าดินถล่มนี้เราไม่เคยเห็นนะ เพราะเกิดมาก็ไม่เคยคาดเคยหมายว่าสวรรค์เป็นอย่างไร พรหมโลกเป็นอย่างไร นิพพานเป็นอย่างไร เราก็ไม่เคยรู้เคยเห็น มีแต่คาดแต่หมายไปอย่างนั้น

แต่ในคืนวันนั้นพุดให้มันชัดเจนเสีย เป็นอยู่หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่มเป้งเลย วันที่ ๑๕ เดือนพฤษภา ๒๕๙๓ นั้นละตอนที่ฟ้าดินถล่มถล่มในตอนนั้น พอฟ้าดินถล่มตัวนี้พุ่งขึ้นบนอากาศมันขึ้นไปได้อย่างไร ฟังซินะ มาอวดท่านทั้งหลายหรือนั่งอยู่ธรรมดานี้ละร่างกายของเรานี้มันพุ่งขึ้น มันขึ้นไปได้อย่างไร เราเองก็อัศจรรย์เองนะ พอพุ่งขึ้นไปลงมาแล้วมันสั่นไปหมดในร่างกาย ตัวสั่น เหมือนโลกธาตุนี้คว่ำหมดเลย สว่างจ้าขึ้นมาครอบหลังวัดดอยธรรมเจดีย์

มองไปที่ไหนว่างหมดไม่มีอะไรเหลือเลย โอ้โฮ เป็นอย่างนี้หรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ พระธรรมแท้ก็คือ

ธรรมชาติ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วนั้นละธรรมแท้ เป็นอย่างนี้ละเธอ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอ หือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร มันเป็นแล้วนะนั่น นั้นละเป็นวาระสุดท้าย ฟาดินถล่มวันนั้น

จากนั้นมาเรื่องภพเรื่องชาติขาดสะบั้นไปพร้อมๆ กันหมด ไม่มีอะไรเหลืออยู่ภายในจิตใจเลย เป็นในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มพอดี นั้นละกิเลสขาดสะบั้นลงจากใจ สว่างจ้าขึ้นมา อัจฉริยะตัวเอง ถึงขนาดพูดว่า เหน..พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อย่างนี้ละเธอๆ พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอๆ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอๆ เอ้..พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร มันเป็นแล้วนะนั่น

แต่ก่อนพอระลึกพุทธโธ ธัมโม สังโฆ จะมาพร้อมกันๆๆ แต่ในขณะใหญ่นี้ผ่านไปแล้วกลายเป็นว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร เป็นอันเดียวกันแล้วธรรมทั้งแท่ง จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน สว่างจ้าเลย นี่ก็อยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ เราไม่ได้สืมนะ วัดนี้จึงเป็นวัดที่สลักปักลึกในหัวใจเรามากทีเดียว ไปที่ไรต้องจ้องอยู่นั้นละ แต่ทุกวันนี้มันขึ้นข้างบนไม่ได้ ก็ไปอยู่ที่ศาลาข้างล่าง แต่ก่อนไปปีบขึ้นเลย ไปชมอะไรพูดไม่ถูกละ ชมธรรมอัจฉริยะของเราที่เป็นในที่เช่นไร มันจะวิ่งเข้าถึงนั้นเลย แต่เวลานี้ขึ้นไม่ได้ มีแต่มองไปด้วยจิตเท่านั้นละ เห็นบุญเห็นคุณวัดดอยธรรมเจดีย์ของเรา

เราได้ปฏิบัติมาก็อย่างนี้ละกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เวลาออกปฏิบัติที่แรกจิตมันติดมันดิน มันพืดมันเหวี่ยงกับเราเนี่ย โอ๊ย หัวคว่ำหัวหงายไปเลย ครั้นเอาไปเอามากก็มีกำลังพืดกันๆ ต่อไปกิเลสก็หงายเลย พอกิเลสหงายฟ้ากระจ่างขึ้นมาเลย เรียกว่าฟาดินถล่มในสถานที่นั้นวัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้นละวันเปิดโลกธาตุ ภพชาติต่างๆ ที่เกิดที่ตายมาก็ภพที่ชาติตายกองกันทั้งเขาทั้งเรา เฉพาะเรื่องธรรม เรื่องความเกิดความตาย ความทุกข์ความทรมานในวิภูสงสารของเราเองได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วในขณะนั้น อัจฉริยะเกินคาดเกินหมาย

คืนวันนั้นไม่นอนเลย พอนั่งแล้วก็คำนึงถึงความอัจฉริยะของธรรม พระพุทธเจ้าก็มาอยู่อันเดียวกันเสีย พระธรรมก็เป็นอันเดียวกันเสีย พระสงฆ์ก็เป็นอันเดียวกันเสียเลยไม่ปรากฏว่าเป็นสองเป็นสามเหมือนที่เราเคยคิดมาแต่ดั้งเดิม พอมาถึงจุดนั้นแล้วผางที่เดียวเท่านั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อย่างนี้ละเธอๆ จากนั้นมาแล้วพระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอๆ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอ โห พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร นี่เป็นแล้วนะนั่น มันเป็นแล้ว อัจฉริยะตั้งแต่บัดนั้นมา

ขาดสะบั้นเรื่องภพเรื่องชาติ ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้ไม่ได้คิดได้คาดว่าตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน เกิดแล้วจะไปตายที่ไหน จะขึ้นจะลงที่ไหน หมดยุคโดยประการทั้งปวง พอแล้วอยู่กับคำว่าธรรมาตุ พอแล้วอยู่กับคำว่านิพพานเที่ยง รวมอยู่นั้นหมดไม่ต้องไปหาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ที่ไหน องค์ไหนก็แบบเดียวกันๆ ถ้ามหาพระพุทธเจ้าองค์ไหนองค์นั้นชื่อว่าอย่างไร องค์นี้ชื่อว่าอย่างไร พระนามของท่านชื่อว่าอย่างไรไม่ถาม

ธรรมชาติที่บริสุทธิ์นี้เป็นอันเดียวกัน เหมือนกันกับน้ำที่ตกลงมาจากฟ้านั้นละเมฆก้อนไหนก็ตาม ลงมาสู่น้ำมหาสมุทรแล้วเป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมดเลย ไม่ได้แยกแยะว่าเมฆก้อนหนึ่งเป็นฝนมาจากเกาะไหนตอนใดไม่มี ลงนั้นแล้วเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมด อันนี้พอผางขึ้นมหาวิมุตติมหานิพพานแล้วเป็นอันเดียวกันหมด ถ้ามหาไหน เมฆก้อนไหนตกลงมาก็เป็นมหาวิมุตติมหานิพพาน เมฆหมายถึงธรรม ก้อนไหนตกเข้ามาในหัวใจเราจากความเพียรของเรา ก็เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานไปตามๆ กันหมด หายสงสัย ตั้งแต่บัดนั้นมาหายสงสัยแล้ว

การเกิดการตายเราจึงไม่ได้คำนึงถึงเรื่องการเกิดการตายของเรา เราพูดจริงๆ เปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสีย หมดยุคเรื่องภพเรื่องชาติ ล้างป่าช้าในชาตินี้ล้างหมดเรียบร้อยไม่มีเหลือ ก็จะมีตั้งแต่เวลาเราตายนี้เขาจะเอาศพของเราไปให้ไฟเผาเท่านั้นเอง ข้อแม้อันหนึ่งนั่นคือว่าพินัยกรรมของเราได้ประกาศไว้แล้วตั้งแต่เรายังไม่ตายนี้เวลาเราตายบรรดาญาติโยมลูกศิษย์ลูกหาทางไกลทางไกลที่นับถือพุทธศาสนา เวลาเราตายนี้ ต่างคนก็ต่างจะเอาสมบัติเงินทองเข้ามาอนุโมทนา มันทนไม่ไหวแล้วจะต้องตายก็ต้องยอมรับ ปัจจัยทั้งหลายก็มาทุ่มให้เราๆ ศพเมรุเนาๆ นั้นแหละ

พอเขาถวายหมดยุคแล้วเราก็มีพินัยกรรมของเราอีก นี้เวลาเราตายนี้แล้วท่านผู้ใดที่มีศรัทธาความเคารพเลื่อมใสต่อเรา เห็นว่าสุตวิสัยแล้วต่างก็เอาตุปัจจัยไทยทานมาบริจาต ที่นี้ตุปัจจัยไทยทานที่มาบริจาตเรามีพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว เวลาเราตายพินัยกรรมของเราบอกว่า สมบัติเงินทองข้าวของที่พี่น้องทั้งหลายมาบริจาตท่านเพื่อเผาศพของเรานี้ สมบัติเหล่านี้เราตั้งกรรมการรับผิดชอบไว้หมดเลย พอเสร็จเรียบร้อยแล้วจะยกเงินทองทั้งหมดนี้เอาไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง

ตัวเราเองจะเผาด้วยไฟเท่านั้น หายห่วงไปเลย ลบป่าช้าความเกิดแก่เจ็บตายไปหมด นรกสวรรค์ชั้นไหน พรหมโลกอยู่ชั้นไหนลบหมดไม่มีอะไรเหลือ หากประจักษ์ในหัวใจนี้เอง เหลือตั้งแต่ นิพพานัน ปรหม์ สุขิ เหลือเท่านั้นละ คำว่านิพพานัน คือธรรมาตุ จิตเป็นธรรมาตุ จิตเป็นธัตตุ ธาตุเป็นจิต เรียกว่าเป็นธรรมาตุแล้ว หาอะไรอีก หมดยุคโดยสิ้นเชิง นี้ละการปฏิบัติมาตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน ตะเกียกตะกายแทบเป็นแทบตาย

ก็มาเป็นในคืนวันนั้นละ เป็นที่วัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่ม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ นี้ละกิเลสได้ขาดสะบั้นลงจากใจ

ตั้งแต่บัดนั้นมา เราจึงไม่เคยลืมนบุญลืมนคุณของวัดดอยธรรมเจดีย์นะ คุณอันนี้ ฟังลึกมากทีเดียว เราะระลึกย้อนหลังไปหาพระพุทธเจ้าที่ทรงตรัสรู้ในต้นโพธิ์ใหญ่ ได้ถือ ต้นโพธิ์เป็นคู่เคียงของพุทธศาสนา เพราะพระองค์ทรงเห็นบุญเห็นคุณของต้นโพธิ์ใหญ่ นั้น นี่ก็เห็นบุญเห็นคุณของธรรมกองใหญ่ ธรรมธาตุขึ้นในที่นั้น จึงไม่มีวันลืมนเลย ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ละ ทุกคนให้จำเอาไว้

นี่ละการปฏิบัติศีลธรรม ปฏิบัติไม่หยุดไม่ถอยได้ไม่สงสัย คำว่าตรัสรู้บรรลุ ธรรมอย่างนี้ก็ไม่เคยได้คิดได้อ่าน แต่ก่อนพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร องค์นั้นเป็นอย่างไร องค์นี้เป็นอย่างไร มันไขว่มันคว้าไปหมด พอธรรมธาตุได้ผางขึ้นมาในหัวใจแล้ว พระพุทธเจ้าเป็นองค์เช่นไรไม่ถาม ธรรมะแท้เป็นอย่างไรไม่ถาม พุทธะ ธรรมะ สังฆะ เป็นธรรมอันเดียวกัน ที่นี้ก็ไม่ต้องถามใคร เป็นอันเดียวกันหมด ให้พากันจำเอานะ เอา ละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ